

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **L. N.**, zastoupený JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 8. 2014, č. j. MV-80782-4/VS-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2015, č. j. 11 A 5/2015 – 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal blanketní kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému usnesení městského soudu, kterým soud zamítl jeho návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Stěžovatel se žalobou u městského soudu domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí, kterým ministr vnitra zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného o uložení pořádkové pokuty stěžovateli ve výši 10.000 Kč za hrubě urážlivé podání.

[2] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti.

[3] Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

[4] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí o odkladném účinku žaloby rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné, neboť má pouze omezené trvání. Přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který s sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s., o předběžném opatření, jež zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž

se řízení končí, stalo vykonatelným. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Pro podporu těchto závěrů srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 As 10/2005 - 47, ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 61/2012 - 37, či ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publ. pod č. 507/2005 Sb. NSS. O správnosti této konstantní soudní praxe lze usuzovat i z odmítavého usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III ÚS 156/05, publ. pod č. 13/37 Sb. ÚS. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 104 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[5] Pro úplnost soud poznamenává, že nepřehlédl, že městský soud stěžovatele nesprávně poučil o možnosti podat proti napadenému usnesení kasační stížnost. Nesprávné poučení městského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, však nemůže její přípustnost založit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publ. pod č. 737/2006 Sb. NSS).

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu